

Jag tror att vi alla känner kvinnan i dagens evangelium. Vi känner henne ofta mycket väl – och därför är det så gott att läsa om henne – för hennes livsberättelse är eller kan också vara vår.

Kvinnan led av blödningar. Det var inte vilken sjukdom som helst. Inte så att den var farligare än andra sjukdomar, men den gjorde henne oren. Blodet gjorde människa oren. För att närma sig de heligas gemenskap, för att nalkas Gud, behövde man vara ren och för att bli ren krävdes en del olika reningsceremonier. Men eftersom orenheten hela tiden kom ut kvinnans egen kropp så kunde hon själv inte bli ren. En konsekvens av orenheten var dessutom att andra som rörde vid henne också räknades orena och därför drog man sig undan henne. Hennes sjukdom hindrade henne från att be med rena lyfta händer inför Gud i hans tempel och den hindrade henne från att fritt röra sig bland människor utan att smitta dem med orenhet.

Vi kanske har svårt att förstå det här med renhet och orenhet i vår tid – det är begrepp som vi gärna hånar, i vårt tycke, mindre utvecklade kulturer för. Men orenheten finns i alla samhälle också vårt upplysta och moderna svenska samhälle. Det ligger djup inlagt i det mänskliga (och därmed i det gudomliga) att det finns det som är heligt och det finns det som skiljer oss från det heliga.

Den orenhet som kvinnan i evangeliet led av är egentligen bara en svag bild av vad vi som kristna fått uppenbarats är vår orenhet - vår synd. Synden som skiljer oss från Gud och som skapar trasiga relationer mellan människor.

Jag tycker det är så märkligt med vår tids förhållningssätt till synden. Vi gör allt vi kan för att, inte att bli av med den, utan att förneka dess existens. Vi försöker inbilla oss att synden liksom är relativ – något som jag kan bedöma, något som jag kan förhandla bort bara jag kan argumentera tillräckligt bra. Jag vet inte hur det är med er – men jag försöker inbilla mig att det är just så. Det är som om jag inte alltid vågar se mig som den jag är – som om jag inte vågar se mitt totala beroende av förlåtelse, av ständig upprättelse. Det är som om jag tror att jag måste vara stark och duktig för att liksom uppehålla skenet av att jag är en fin människa och en duktig kristen. Jag tror det är därför jag har så svårt att acceptera orden: ”Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud.” Jovisst – på ett övergripande plan kan jag förstå att alla har syndat – och på ett ännu mer teoretiskt plan kan jag ana att jag själv också tillhör den där skaran – det är bara det att *min* synd är förståelig, bortförklarbar och därför inget att bekymra sig över. Jag skyddar mig liksom mot Guds nåd.

I korta stunder kan det dock hända att en obehaglig klarsyn kommer över mig. Jag inser då att det enda jag egentligen kan hoppas på är att Guds nåd också skall gälla mig – att Guds förlåtelse också skall räcka till åt mig.

Det som de stunderna uppenbarar är det som Bo Giertz, i sin berömda bok ”stengrunden”, just kallar stengrunden. Längst ner i mitt liv, bakom all fernissa och alla lager av spackel, upptäcker jag att jag själv inte kan förändra mig – jag är liksom ohjälpligt fast i synden – den har makt över mig. Jag upptäcker att jag kan sätta upp hur många goda ambitioner som helst, hur många andliga mål för min andliga växt som helst, hur mycket idealitet och engagemang och fina planer som helst – och jag kan späka mig, tvinga mig till goda gärningar och andliga övningar – men i slutändan faller jag ändå alltid. Jag upptäcker att jag inte är den jag försöker vara – och jag är inte den andra tror mig vara och som jag låter dem tro. Jag är i botten av all strävan en människa som går bort från Gud, som inte vill se honom, som inte kan älska honom eller medmänniskan som jag borde, en människa som inte ens av egen kraft kan tro.

Det är i dessa stunder av klarsyn som jag ibland kan känna igen mig i kvinnan med blödningarna. Hon hade verkligen försökt allt för att bli kvitt sin sjukdom – och det hade kostat henne mycket; all prestige, allt hopp, allt hon ägde och hade. Hennes längtan efter befrielse var djup. Hon hade gått till denna världen alla kloka – men ingen hade kunnat hjälpa henne – det hade bara blivit värre.

Jag är ofta fascinerad av vår sekulariserade kulturs tilltro till vad hon själv kan läka i det djup mänskliga. Jag funderar ibland över alla de terapier som sägs hjälpa till att försona sig med både det ena och andra. Ofta går det ut på att lära sig hantera den smärta man bär på eller att glömma den – men ibland räcker inte det – ibland uppenbaras stengrunden i våra liv – både på det psykiska, det fysiska och det andliga planet – och då räcker inte denna världs resurser till. Man möts av den obarmhärtiga och okrossbara graniten i livets botten.

Inför denna verklighet förtvivlar den värld som inte känner Gud.

I den mörka förtvivlans gränd gömmer sig en namnlös kvinna. Hon ser folkmassan som drar förbi och omringar Mästaren Jesus. Hon ser lärjungarna: - *Tänk, den som ändå fick vara med där mitt i hopen, tänk den som ändå fick möta Mästaren.* Hon hade hört talas så mycket om honom – han hade till och med botat sjuka, sade man – ja, uppväckt döda! Så smyger hon i skuggorna en bit bakom den stojande hopen. ”- *Vad har jag att förlora?*”, tänkte hon – *inget.*

Ibland behöver vi komma ända fram till frågan: *Vad har jag att förlora?* innan vi vågar göra det som Guds Ande i vårt inre, genom längtan, uppmanar oss att göra. Är det inte märkligt? Hur många berättelser har man inte hört då

människan behövt komma längst in i sitt eget mörker – om det är missbruk, sjukdom eller vad det nu än är – innan all prestige, allt högmod, all egen kraft kan lämna henne och hon kan träda fram inför Jesus så naken och liten som hon i verkligheten är. Ibland tar denna kamp tydliga och dramatiska former och kan ta många år – för kvinnan i evangeliet tog det tolv år – ibland går det däremot nästan omärkligt och snabbt – men saken är ändå densamma: Vi förmår kliva ut ur skuggan, ut ur oss själva, ut ur mörkrets och förtvivlans gränd och säga: - Vad har jag att förlora? Och först då, när alternativen är slut, förmår vi följa den längtan Guds Ande lagt i vårt inre. Vi söker den sanne Läkaren.

Kvinnan smyger upp bakom hopen, kanske döljer hon sig i sin schal, kanske hukar hon för att inte bli upptäckt. ”- *Jag skall bara röra vid hans mantel, inte mer*”, tänkte hon. Flera gånger försökte hon sträcka fram handen men misslyckats – det var så många andra som drog i honom och ville röra vid honom. Men så kom ögonblicket. Det var egentligen så odramatiskt – det enda hon kände var lite vanligt tyg – en kort sekund – och ändå ändrades allt. Jag tror att hon stannade till och hopen med Jesus i mitten drog vidare. Samma kropp, samma kläder, samma allting – och ändå allting nytt. Det var inte bara sjukdomen som denna dag försvann – skammen, utanförskapet, rädslan, förtvivlan – allt var som borta. Det var inte glömt, det var inte bara en hanterbar smärta – det var försonat, borta, som om det aldrig funnits.

Har ni tänkt på hur ofta det är just så för oss också. Vi kan ha burit på det dåliga samvetet över en synd vi begått som vi inte ville men ändå gjorde – kanske hade vi gjort den många gånger förut och bett om förlåtelse gång på gång och så tänkte vi att nu måste nåden ta slut – men när jag bär fram min gamla skötesynd så befriar Jesus också från den. Ännu en gång.

I den här erfarenheten har jag upptäckt något viktigt: Det finns inga starka kristna – det finns inga andliga giganter. Det finns kristna med många olika gåvor och förmågor – men ingen av dem är stark – för det är bara i svagheten som vi kan finna Jesus. Det är bara den som fallit i syndens nåd som känner Jesus, känner hans styrka och kärlek och kraft. Det är i svagheten som vi förenas, vår svaghet och Jesus styrka och kraft. Därför har ingen av oss något att förhäva oss över. Visst är det underbart – vår styrka är vår svaghet och vår svaghet är vår styrka. Det finns en mening som har fastnat i mitt medvetande och som handlar om just detta: ”Den som faller utanför Kristus faller utanför Kristus, men den som faller i Kristus faller i Kristus.” När vi i vår svaghet har sträckt vår hand fram emot Jesus och rört vid hans mantel och så sagt att vi vill tillhöra honom, så tillhör vi honom – då är vi i honom, vi har fallit in i honom för att resten av livet fortsätta falla i honom.

Så ropade Jesus efter kvinnan. De som stod runt omkring förstod inte vad som hänt, inte ens lärjungarna förstod eftersom detta alltid är en sak mellan Jesus och den som sträckt sig efter honom. Och kvinnan hörde ropet. Då använde Guds fiende, den onde, det knep han alltid använder då vi försöker närma oss Jesus; han sänder rädslan in i våra hjärtan. Ibland tänker jag att det är som om den onde plötsligt satte upp en spegel mellan mig och Jesus och det enda jag ser är mig själv och min dömande blick – så tänker jag om personen i spegeln: den människan är inte älskansvärd, den människan är inte värd någon nåd, den människan är en hycklare och ovärdig – en syndare som inte kan förvänta något annat än syndens straff. Då slår rädslan in med full kraft och vi vänder bort blicken och vågar inte tro att Jesus kan se på oss med en helt annan blick.

Men Guds kärlek är alltid starkare än den ondes makt och kvinnan vågar ge sig till känna. Mitt ibland alla människors dömande blickar vågar hon träda fram. Rädd är hon eftersom hon inte vågar tro på kärleken, men det finns något i rösten som ropar som gör att hon trots allt ändå vågar stiga fram, något hon känner igen djupt i sitt inre – rösten som ropar genom henne längtan. Och trots allt vågar hon möta Frälsarens blick: *”Min dotter, din tro har hjälpt dig, gå i frid. Du är botad från ditt onda”*.

Tänk att vi alltid får leva i den blicken – alltid! Inte en enda sekund slutar han att se på oss, som vill vara hans lärjungar, med den blicken. De tvivelsstunder då vi inte ser Jesu blick beror på att vi inte vågar se, att den onde än en gång lyckats sätta upp den där spegeln framför våra ögon och vi faller under vår egen eller andras dom.

Den där stengrunden vi har i vårt hjärta; vi kan aldrig bryta ner den, hur mycket vi hugger och slår hjälper det inte ett enda dugg. Den okrossbara klippan kan bara krossas inifrån, inifrån graven – av honom som är starkare än allt. Den kan bara krossas av honom som kan krossa döden själv. När dopets vatten hälldes över dig krackelerade stengrunden såsom berg krackelerar när man håller vatten på upphettad sten. Det är därför vi ibland kan se evighetens ljus lysa fram i våra liv i små korta stunder. Det är himmelriket som vill välla fram i inifrån.

Kvinnan vågade sträcka sin hand fram till den store läkaren – han som läker själens djupaste sår. Han är här hos oss i dag och snart får vi sträcka fram våra darrande händer och röra vid honom. Han kommer till oss i brödet och vinet som är hans kropp och blod. Det känns som bröd och vin – inget mer – och ändå ändrar detta möte allt – han låter sin kraft komma in i dig och gör dig hel. Din synd är inte glömd, inte hanterbart förpackad i ditt liv – den är borta, försonad. Som om den aldrig funnits. Och han säger med den röst som kallat dig till tro: Min dotter, min son – din tro har hjälpt dig – gå i frid – du är botad från ditt onda.